

מישיב נפש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

נשא - דוקא עכשיו

המעשה פרק ה' וז': יהיה גדול בעיניך נצחונך הכי קטן על היצר והזכרונות הפעוטה עליו, כדי שנצחון זה ימש כמדרגה שממנה תעלה לנצח אותו בדבר גדול יותר (ע"פ פי לב טוב).

חובת האדם להתבונן במה שהשיג ובכח זה לנושא את עצמו כדי שע"ז יהיה בכוחו להמשיך לעלות במעלות התורה ועבודת ה', בסוד "יגבה לבו בדרכי ה'".

"אמנם זאת צריך לדעת, שגם אם קורה והאדם התייגע ועמל, ולא הבין מאומה - גם אז צריך לשמוח מעצם הדבר שזכה עכ"פ לעמול בתורה, והוגיע את מוחו להבין את חכמת הבורא ית' בתורתו הקדושה, וכמאמר חז"ל "אשרי מי וכו' ועמלו בתורה", גם אם עדיין לא זכה לראות פרי בעמלו. כי תפקידו הוא לעמול, ואילו ההצלחה היא ביד השם ית'. כמו כן בעת התפילה, גם אם לא הרגיש חיות בתפילתו - עליו לשמוח מעצם היגיעה שיגע למענו ית', גם אם לא הלך לו כפי רצונו, כי סוף כל סוף הרי אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, והשכר מגיע מהקב"ה אשר בידו עיתותיו

- אשר האדם מתייגע עתה, וההצלחה והסייעתא דשמיא יזכה לראות כעבור זמן" (שם).

ודוקא כאן מתהפך לו היצר בקרבנו, הוא אשר תפקידו להכשיל בגאווה בא לו עתה לפתות בענוה:

"אנו רואים דבר מוזר, שהיצר הרע נותן לאדם לעשות כחפצו, רק לא להתבונן בנקודה הטובה, כגון כשמבקש האדם להתנאות - נותן לו היצר להתנאות כיד המלך, כשנוגע הדבר ליהנות - נותן לו היצר להנות תמיד מכל טוב העולם ביד רחבה, אך כשמבקש האדם להחיות נפשו על ידי נקודות הטוב שבו, אין נותן לו היצר בשום פנים ואופן, הוא יערים כנגדו כל מיני מחשבות של עצבות ומרירות ובלבד שלא יחיה עצמו בנקודה טובה, לפי שידוע היצר שזאת היא העצה המועילה ביותר כנגדו, ובה תלוי הקרבת אלקים הגדולה ביותר שלו" (א"א חנוכה מאמר ו).

זה עתה זכינו לקבל את התורה מחדש. נשמות ישראל זכו שוב לעמוד אל מול ההר ההוא. אל מול אותו הר אשר זכה בזכות המיוחדת אך לו...

ואם אמנם בפועל לא עמדנו בגופנו הגשמי למרגלות הר סיני, הרי שברוחנו בוודאי זכינו שנתחדד שוב אותו רעיון נפלא הטמון בהר ההוא, הלא הוא הלימוד המיוחד שכדי ליזכות להיות כלי לקבלת התורה על האדם להקטין את עצמו מכל וכל, לעשות את עצמו כשיריים.

מה הפלא אם כן, שדוקא בשבוע שלאחר מתן תורה מתחילה תמיד הקריאה ב"נשא את ראש...", וכי לא היה מתאים יותר להתחיל בפסוק כמו "לך רד..." למה "נשא", הרי ההתנשאות כאמור הינה לכאורה המידה ההפכית מזו הראויה לקניינה של תורה.

ואם בכל זאת "נשא"... הלא דבר הוא;

כיון "שלא אחת קורה שמתייגעים בתורה, והלימוד הוא קשה ומסובך, ואין רואים שום מוצא - בדרך כלל כשמתייגעים בסוגיא ורואים שלא הכל בהיר ומבורר,

או כשנציב קושיא בהבנה לנגד העינים, (בפרט אצל בחורים צעירים), אזי מדרך הטבע הוא שהדבר גורם לרפיון ומרירות, עד ששוכחים גם את הדברים הברורים שכבר נתבחרו לו בסוגיא זו עד שהגיע לקושיא הזאת, כי הקושיא הזאת שוברת את כל מה שכבר השיג ורכש בסוגיא..." (נכתב ב"ח"ב עמ' סח)

ואז מתגנבת לה אל הלב "חלישות הדעת"... וכי בכלל ראוי אני הקטן ומסוגל לקנות תורה כל כך גדולה ועצומה, כל כך עמוקה:

"אך האמת היא, שתוך כדי לימודו צריך האדם לשמוח בחלקי הידיעה שכבר קנה ונתבחר אצלו, ומה שעדיין לא זכה להבין, צריך לברר לעצמו אחת ושתיים עד שידע היטב מה שלא נהיר לו, כי גם עצם הידיעה שהתברר לו מהו החלק שאינו מבין, היא גם ידיעה חשובה, וצריך לשאוב נחת רוח והרבה שמחה מהחלקים שאכן נתבחרו לו. וכעין מה שכתוב בס' חובות הלבבות, שער ייחוד

• שאלה • ידיד קרוב שלי הוציא ממני במרמה סכום עצום ונכנסתי עי"ז לחובות נוראים, ואני שבור ורצוף, איך אוכל להחזיק מעמד?

תשובה: ראשית כל לחזור ולשנן את אמונת אומן שבלי שום ספק מאיתו יתברך לא תצא הרעה ובוודאי זה לטובה גמורה, וע"י שתאמין בכך תראה בסופו של דבר שכמה שהפסדת הכל יחזור בע"ה.

אמנם היות ולא כל העתים שוות, ולא בכל זמן יצליח להחזיק רק ע"י האמונה, וכבר קרו מקרים שאנשים שעברו מעברים כאלה והצער נגע להם עד הנפש, ירדו מדעתם רח"ל. על כן צריך להזהר מאוד ולהסיח דעת מהצער בכל טעדיק שלא להפסיד ח"ו את כל החיים בגלל זה, דהיינו לשוחח על הצער עם חברים, או להעסיק את המח בדברים המפקחים ומשמחים, וליכור שבשעת המעבר אכן מאוד קשה אבל אח"כ נהיה יותר קל בע"ה.

הייתי רגיל לומר לאנשים במצבים כאלו, אדרבה באווייז א קונץ אז דו קענסט דאס אדורך גיין, און דעמאלט וועסטו קענען מחזק זיין אנדערע. [תראה 'קונץ' שהנך יכול לעבור את זה, ואז תוכל לחזק אחרים שיעברו נסיון ומה ח"ו].

• שאלה • מה ההבדל בין תמימות לטפשות?

תשובה: אינני מבין השאלה. תמימות זה ישר וטפשות זה עקום! [ראה בספרו אוסף אמרים שבעות ה', מה שכתב על דברי חז"ל עה"פ "תומת ישרים תנחם וסלף בוגדים ירד"]

חכמת התורה

הנה התורה הק' היא רם ונישא וגבוה מאד, לא יבין איש ערכה, ובוזה"ק מבואר כי התורה הקדושה מחכמה עילאה נפקא... אמנם הגם שהאדם יכול בשכלו להבין רצון הבורא, עכ"ז עדיין התורה היא למעלה מגדר השגה אנושית, וע"כ כדי לקבל התורה ואורה, צריכין להשתמש במידת התמימות ולבטל דעתו ושכלו מול שכל התוה"ק.

וזה יסוד מוצק שאי אפשר לקבל התורה בלי הקדמת מידת התמימות והאמונה. וכמו במשקה שצריך לכלי כדי לקבלו ובלי כלי יהיה בחי' ריבוי אור וילך הכל לאיבוד כמו כן רוחניות ותורה הק' יש להם כלים משלהם וזה תמימות ואמונה. ויש ילדים שיש להם כשרונות טובות אבל בלימוד התורה הם מתקשים להבין ולקלוט מה שלומדים עמהם, והסיבה הוא מחמת זה שהם רוצים להבין התורה לפי שכלם וזה אינו הולך, אלא צריכין להשתדל להבין את שכל התורה ובאופן הזה ללמוד וזו היא הדרך להצלחה בס"ד. ובמדרש איתא "בתמימות קבלו ישראל את התורה".

ודייקא על ידי האמונה יזכה להבין ולגלות צפונות בתורתנו הק', ובספר המידות (ערך חידושין דאורייתא ח"ב אות טו) איתא: קטני אמונה קשה להם להשיג חידושין דאורייתא ע"כ, ולפי הנזכר מובן, כי אלו המאמינים בדברי תורה גם במקום שאינם מבינים, ואדרבא במקום שאינם מבינים יודעים הם כי בודאי טובא גנזי בזה ומעמיקים עצמם עד שנתגלה להם חידושין דאורייתא, לא כן הקטני אמונה אינם מיגיעים עצמם, וע"כ קשה להם להשיג חידושין דאורייתא.

ואפשר להביא דוגמא אחד מני רבות איך שגדולי ישראל מגדול אמונתם בדברי חז"ל שטמון בהם רב טוב ועי"ז חידושין דאורייתא דאורייתא, בקול אליהו להגרי"א (בראשית א טו) איתא וז"ל: ברשיי והוא מדברי הגמרא במסכת חולין (דף ס') ר"ש בן פזי רמי, כתיב ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים וכתיב את המאור הגדול ואת המאור הקטן וכו'. אלא שוים נבראו ונתמעטה הלבנה על שקטרגה וכו'. יש לבאר כי ידוע שכבר קבלו חז"ל על מאמר "שני" שהיו שניהם שוים כמ"ש ביומא (דף ס"ב) דשני שעירי יום הכפורים שכתוב בהם ג' פעמים שני הי' מוכרח להיות שוים בג' דברים. כאמרם ז"ל (שם) חד למראה וחד לקומה וחד לדמים. לפי"ז י"ל גם כאן דר"ש בן פזי הוכיח מדרשו מלשון שאמר ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים. אשר מאמר "שני" מורה שהיו שניהם שוים. א"כ איך אמר אח"כ את המאור הגדול ואת המאור הקטן. אלא על כרחך לומר שנבראו שניהם שוים ורק בשביל שאמרה הלבנה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד אמר לה ילכי ומעטי את עצמך:

ועל אופן זה יש לבאר דברי התרגום יונתן בפרשת נשא עה"פ "קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה. מורק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקודש" וגו', ותרגם יונתן דהקערת כסף היה "גלדא סמך" (שהיו דפנותיו עבות). והמורק היה "גלדא קלוש" (שהיו דפנותיו דקות). ולכאורה אין אלו אלא דברי נביאות מאין למד זאת להכריח לומר שהקערה עבה והמורק קלוש. דבר זה נלמד מלשון הכ' (שם) שניהם מלאים סולת. א"כ מוכרח שהיו שניהם שוים כנ"ל. ומעתה אחרי אשר הקערת כסף היה ק"ל משקלה והמורק לא היה רק שבעים שקל. א"כ איך אמר עליהם שניהם מלאים סולת, הלא מאמר "שניהם" מורה שהיו שניהם מחזיקים אותה מידה בשווה, ע"כ שהקערה היה דופנה עב והמורק היה דק, ודפח"ה.

(צפרא דשבתא יתרו תשע"ד)

כל בירור הלכה הוא תיקון לחטא עץ הדעת

מתוך דא"ח לכולל "אנשי הצדיק" בית שמש - אייר תשפ"ה

צריך הרבה לשון ולחזור. בכל יום לפנות ערב יקבע שעה לחשוב מה למדתי היום הזה, יושבים יחד עם חבר וחוזרים ומשננים בבירור מה שלמדנו היום, זו היא סגולה שהדברים יכנסו יותר בעצמותי, וישארו בזכרונו.

כשלומדים הלכה, צריך ללמוד בעומק או העיקר להספיק יותר במהירות ושטחיות.

כל אחד כפי כשרונו. האדם שיש לו כשרון בבקאות והוא לומד בעיון, אינו נכון. [טויג נישט]. וכן להיפך מי שיכול ללמוד עיון, צריך ללמוד בעיון. כמובן שאין צריך להאריך בזה מדי הרבה באופן שלא יתקדם כלל. אם יש לו כשרון בעיון היינו שיכול ללמוד בעיון מהיר, זהו סימן שדרכו בתורה הוא בעיון.

עכ"פ הקב"ה ידריך אתכם כל אחד כפי תיקונו ברוחניות ובגשמיות, ויהיה לכם נחת מהילדים, התורה הק' והאמונה הק' יתגלו בעולם על ידכם ועי' בניכם ובני בניכם לעולמי עד ולנצח נצחים.

כל מסכתא שאדם לומד, צריך ללמוד באופן שיזכור אותו תמיד. ולכן צריך לחזור ולשנן תיכף ומיד על לימודו. כל פרק שלמד, יחזור עליו כמה פעמים. וכן ישתדל בכמה דרכים לזכור את הלימוד, ע"י שיעשה לעצמו סימנים על הלכות וחלקי הלימוד.

כשאדם דבוק במסכתא וזוכר אותה, הרי הוא דבוק בחלק של השגות אלקות לעולמי עד ולנצח נצחים.

כשנפלנו לעץ הדעת נתערבב הטוב והרע, ונעשה בלבול מהו טוב מהו רע, ומה חצי טוב וחצי רע. אבל האמונה הקדושה הוא דבר ברור, אמונה בהירה בהקב"ה, זהו התיקון.

וממילא גם כשלומדים הלכות התורה, כשלומדים עוד הלכה בבהירות, נעשה תיקון באדם, כשלומד עוד הלכה נעשה תיקון נוסף. כי כל בירור הלכה הוא גילוי שכך הוא רצון הבורא, אם עושה כן הרי טוב, ואם לאו, אינו טוב ח"ו. כשלומד בבירור באיזה אופן צריך להתנהג, עי"ז יש בהירות באמונה הקדושה.

האמונה הבהירה ע"י הלכות התורה, זהו השלימות, כי הולך ומתברר מהלכה להלכה. כל תורה שלומדים הוא השגות אלקות. אלא שהוא מבין השגות אלקות באופן שזה מלוכב בשור שנגח את הפרה, ועי"ז הוא בא לבהירות בקרבת אלקים. לכן יש לשמוח בכל דבר שמתברר בהלכה, שע"ז נעשה יותר ויותר ברור באמונה הבהירה ובדיקות בהש"ת.

האם צריך שיהיה שאיפה מיוחדת לזכות להיות 'מורה הוראה'?

אם יש חשק לזה. כי כל אחד יש לו שורש נשמה, אם יש לו משיכה להיות מורה הוראה, בוודאי הוא צריך להשתדל בזה. כל אחד כפי שאיפתו, זהו תיקון נפשו.

מה עושים כשלומדים הרבה הלכה ושוכחים.

יש להלחם עם הכלים הטמאים מלחמת "שטעכייע"!!!

מתוך דא"ח שנאמרו במעמד ההזלקה לכבוד הרשב"י

"שטעכייע" והוא עפ"י מאמר הפייט "חורבן הוצאת מתערה שלפת נגד צורריך"...

רבותי!!! יש קליפה גדולה של כלים טמאים, המטמאים את הנשמה מכף רגל ועד ראש רחמנא ליצלן! איך אפשר להיות קרוב להש"ת עם התרחקות כזאת!!

צריך לצאת על זה מלחמת "שטעכייע"! **יהרג ואל יעבור!!! עד שזה יתבטל לגמרי לעולמי עד ולנצח נצחים!** וכך יהיה להקב"ה נחת רוח נפלא מאיתנו. אשרינו מה טוב חלקינו...

שמעתי מאיש כשר שהיה לומד זוה"ק והיה עוסק בגדולתו של רבי שמעון, ויצא ממנו ביטוי מיוחד - כי בדורות הקודמים היה דרך מלחמה שהיתה מכונה 'שטעכייע', שהיו יוצאים שני מחנות לקרב זה מול זה, כל לוחם היה אוהז שני חרבות בשני ידיו, וכך היו נלחמים ונאבקים אלו עם אלו פנים אל פנים - והתבטא הלא אמר: **רבי שמעון האט מלחמה געהאלטן מיטן בעל-דבר: "שטעכייע"** [שרשב"י נלחם עם הסטרא אחרא פנים בפנים

לבל ידח נדח

אחד ואחד לדעת גם גודל חשיבות עצמו, שהרי גם הוא עצמו בכלל זרע יעקב אשר בחר בנו. ומי שאינו מאמין בזה, הרי הוא כאפיקורוס גמור...

ירק כל הלילה

ומה מאד מאירים דברי האוה"ח הק' ומחזקים את כל מי אשר בשם ישראל יכונה. מה שכתב במעשה דומרי בן סלוא וכזבי בת צור, אשר בתורה הוא מכונה "ושם איש ישראל" מדוע לא כתב "ושם האיש" בלבד, וכתב האוה"ח הק'; "דלאחר שכבר הוכה וקיבל את ענשו או כבר בשם ישראל יכונה, וזל"ק (במדבר כה ד): על פי מה שקדם לנו מדברי המקובלים שלא ידח נדח מכל ניצוצי הקדושה, וכולן לבסוף יזכו למקום שממנו באו, והגם שיריע איש ישראל אף יצריה נפשו, סוף כל סוף יחזור לשרשו [וה' יצילנו מהעונשים רח"ל עד התיקון]. והוא אומר ו'שם איש ישראל' - שהרי שאפילו אחר מעשה, בשם 'ישראל' יכונה [אמנם היה כאן עון קשה וחילול השם עצום, אע"פ שנשאר בשמו 'איש ישראל'], הא למדת שלא נעקר משרשו. 'המוכה' פירוש שהכה פנחס, מודיעך הכתוב שלא הוכה באבדון נפשו [הרוחני], אלא [רק חלק הוזהמא] אשר הוכה את המדינית [רק את זה הכה], פירוש אותו חלק הרע שנדבק בו מאת המדינית שיתכנה בשם הכאה [המכונה בשם הכאה], הוא שהוכה ומת באמצעות הכאת פנחס. הא למדת שמה שהפסיד בעבירה, נפרע ממנו העון בהכאתו של פנחס שהרגו, ומיתתו כפרתו, ע"כ.

ואכן מובא שומרי נתעבר בנשמת רבי עקיבא. ומובא שטורנוסרופוס הרשע שאל מדוע מנצחו רבי עקיבא תמיד, אמרו לו שהסוד בזה מכיון שרבי עקיבא הוא איש קדוש ביותר, ואיש קדוש לא ניתן לנצח בשום פנים ואופן, מה עשה אותו רשע, גרם שרבי עקיבא יהיה כל הלילה בקובה של זונות רח"ל, וכל הלילה ירק רבי עקיבא ללא הפסק, ואז תיקן את נשמת זמרי בן סלוא. (ראה ילקוט ראובני פרשת פנחס בשם עשרה מאמרות).

מה יעשה וינצל?

אמנם זאת מחוייבים אנו לדעת, כי אם האדם רוצה להפטר מעונשים על חטאיו, הוא צריך לשוב בתשובה. ואם אין היצר נותן לו לשוב בתשובה, כי הוא פורש מצודה לרגליו מכל צדדיו מבלי יכולת לזוז - יש לו לבקש מהשי"ת שיוכה לשוב בתשובה, ועצם בקשה זו מהשי"ת כבר נחשבת לחלק מעבודת התשובה, כמו שכתב מהר"ט בליקוטי הלכות (ח"מ אונאה הלכה ג אות ב), וכן איתא מהבעש"ט, שעצם הרצון לשוב בתשובה, כבר עושה יחוד למעלה. (מתוך או"א מדרות, שיעורים על פרקי אבות)

עוד אמרו שם, מפני מה לא נמנה מיכה בין אותם שאין להם חלק לעוה"ב, והרי פסל מיכה היה אבן גנף לעם ישראל כל ימי הבית, ומתרחץ שם, לפי שפיתו היתה מצויה לעוברי דרכים, היה לו 'הכנסת אורחים' והולכי דרכים עיפים ורעבים מצאו אכסניה טובה בביתו, ובזכות זה יצא מאותם שאין להם חלק לעוה"ב. והגם שיצטרך לעבור אלפי שנות זיכוכים על פגמיו הנוראים, אבל מכלל אלו שאין להם חלק לעוה"ב יצא.

לימוד נורא ועצום למדים אנו ממאמר זה, עד היכן מגעת גדולתו ומעלתו של כל איש מישראל יהיה מי שיהיה, כלל וכלל לא לפי

” ואף בראותו
את עצמו שטובע
בעומק שאול,
עכ"ז אל יאמר
לנפשו נואש,
רק יאמין ברחמי
השי"ת וחסדיו
שחושב עצות
ותחבולות
לעזרת בניו

השגתנו; שבכל מצב שהוא, במצב הפחות והירוד והרחוק ביותר שרק שייך, אבל חלק לעולם הבא יש לו (הובא בספ"ק: עמק המלך שער תיקוני התשובה פרק ג, ישמח משה וארא ד"ה כי ידבר, ובספרי רבי צדוק הכהן; פוקד עקרים ד, ליקוטי אמרים טו, ובלשם שבו ואחלהם הקדמות ושערים שער ו' פרק ח).

אנחה מעומקא דליבא

ובספר ישמח ישראל (פרשת וירא) כתב דברים נוראים: "מי שהרבה לפשוט עד שירד לעומקא דתהומא, ואף בראותו את עצמו שטובע בעומק שאול, עכ"ז אל יאמר לנפשו נואש, רק יאמין ברחמי השי"ת וחסדיו שחושב עצות ותחבולות לעזרת בניו, אף להיורדים ח"ו לתהום רבה, ויאמין כי עוד יש מזור ותרופה לתחלואי נפשו. ואם יוכה ויאנח אף אנחה אחת מעומקא דלבא, השי"ת יאיר לו, ומשם יעלה לאור עולם ולאור באור החיים. וזה 'ואציעה שאול הנד'."

ואם כך הוא מעמדם של רשעי ישראל הגדולים, הרי ודאי שמי שעוסק בתורה ותפילה ומניח תפילין, ומקיים מצוות, חייב להאמין בגודל חשיבותו אצל השי"ת. ואין זה בכלל גאווה, אלא היא אמונה בכוחו של כל נפש מישראל, כי כן הוא רצון השי"ת, שנכיר בחשיבותנו, מפני שאנו זרע יעקב אשר בהם בחר. ואנו מחוייבים להתבונן, ללמוד ולדעת חשיבותו של כל יהודי ויהודי אשר בשם ישראל יכונה, ואגב חייב כל

"כל ישראל" - ממש!

"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר: ועמך כלם צדיקים לעולם דרשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר."

משנה זו היא משנה בפרק חלק, סוף מסכת סנהדרין. ונהגו להקדים ללמוד משנה זו קודם לימוד פרקי אבות, וכבר נאמרו בזה כמה וכמה טעמים נפלאים.

והנה תחילה יש לדקדק במשנה, שהתחיל התנא 'כל ישראל', משמע 'כל' ללא שום יוצא מהכלל, כולם ממש. ואילו לאחר מכן מנה התנא אותם שאין להם חלק לעוה"ב, כלומר שלא 'כל ישראל' ממש בכלל נוחלי עוה"ב. מכל מקום י"ל בזה כי גם לאלה שאמר עליהם שאין להם חלק לעוה"ב - אך מכיון שיש להם איזה שייכות לכל ישראל, גם להם יש איזו שייכות לחלק לעולם הבא, ויתבאר להלן בס"ד.

מה גרם לרשעי ישראל להיות חלקם לעוה"ב

אנו רואים דבר פלא, רובם ככולם של מלכי ישראל המנויים בתנ"ך היו רשעים עובדי עבודה זרה, וכמו כן כמחצית ממלכי יהודה היו עובדי עבודה זרה, ואילו כשהתנא מונה את אותם שאין להם חלק לעוה"ב אינו מונה רק שלשה מלכים, והם, ירבעם בן נבט, אחאב ומנשה, ובגמרא (סנהדרין קד.) אמנם הקשו על כמה מהמלכים הרשעים מה טעם לא נמנו בכלל אותם שאין להם עולם הבא, כגון אחז, שנקרא 'אחז' על שם שאחז [שסגר] בתי כנסיות ובתי מדרשות שלא יעסקו בתורה כדי שלא יגדלו מהם יראי ה', והעמיד מזבח הבעל בתוך העזרה. ותרצו שם, משום כבודו של חזקיהו, שברא מזבח אבא. כמו כן המלך אמון בן יאשיהו לא נמנה - משום כבודו של יאשיהו. והיוקים על אף שהיה רשע עצום שבא על אמו, ואמר לא כונתי כי אם להכעיס את בוראי רח"ל, איום ונורא. ומה טעם לא נמנה רשע גדול כזה בין המלכים שאין להם חלק לעוה"ב, על זה מביא שם בגמ' מעשה בוקינו של רבי פרידא, שמצא גולגולת וקבר אותה, ויצאה מהאדמה, וחזר וקברה, ויצאה שוב, והבין שזהו ראשו של יהויקים. בסופו של דבר נשרף הראש על ידי אשתו שלא ידעה של מי הראש הזה. לכן מפני שקיבל יסורים בזה העולם, לכן היה לו חלק לעוה"ב. כאשר מקבלים יסורים בזה העולם, הם מוככים פי אלה אלפים מיסורים בעולם העליון, ולפי שלא היתה לו קבורה ונתבזה מאד, אף שהיה זה לאחר מיתתו, מ"מ מכיון שעדיין היה העונש בעולם הזה, הגם שעבר גיהנום של מאות שנים, אבל יצא מכלל אלו שאין להם חלק בעוה"ב.

אזמרה לאלקי בעודי

ב"ה, אור ליום י"ד אדר פורים דפריים תשכ"ט פציה"ק ירושלם ת"ו בב"א.

תמימות בקיום עצה של הצדיק, והעיקר, שאו מאיר ומבהיק הטוב, וזה תלוי בזה שישמיט את הרע שהאמת מראה. וזהו הפירוש הנכון של התורה "אזמרה" למעשה, ועי"ז ברור שמעלין את חבירו לטוב ולזכות.

אתרמי שפעם דיברתי מענין זה וענה לי אחד מזקני אנ"ש שרעיון זה הקדים לו ר' יצחק ברייטער זצ"ל בעת התחלת התקברותו לסוד נגמ"ח זיע"א.

ראיתי בספר לשון חסידים מאחד מתלמידי המגיד או מתלמידי הבעש"ט הק', שקיבל מאבותיו שמישיח צדקנו כשיבוא ידן כ"כ את ישראל לכך זכות עד שעיי"ז יעורר את ישראל להשי"ת עד שכולם יתהפכו לטוב גמור. אבל איך יכולים לדון לכך זכות אם יש מחלוקת בישראל, לכן יבא מקודם אליהו הנביא זכור לטוב ויעשה שלום, ועי"ז יוכל אח"כ משיח צדקנו לדון את העולם לכך זכות, בבחינת הנאמר במאמר אזמרה, שעיי"ז יגביר את הטוב כ"כ עד שיתבטל הרע לגמרי.

וע"פ זה הרעיון יכולים לפרש למה גילו לנו חז"ל שבעקבתא דמשיחא יהי קטגורי בתלמידי חכמים, וכן שלא יהי הלכה ברורה במקום אחד, כדי שנדע לחפש את הטוב לא ממקום אחד, כי אם מכל אחד את הטוב שלו, ולא להתעמק בהקטגוריא, כי אם לראות לתקן את עצמינו לברר את הטוב מכל המקומות. ושהקטגוריא לא תסתיר מאתנו את הטוב שבכל אחד.

יה"ר שנראה הרבה נחת מכל יוצאי חלצנו ולבשר ולהתבשר רק נחת וטובות וישועות ושמחות ולהתראות בלבבות שמחים. הדורש שלומך וטובתך והצלחתך בלב ונפש חפצה,

יעקב מאיר בן ח' דינה שכטער

הגילוי הנפלא של מאמר "אזמרה" (לקרי"ס רפ"ב) בטח ידוע לך. הכרתי איש שהי' כמו שאומרים העולם "לעבעדיגער שולחן ערוך", ובפרט על סימן זה של "אזמרה", ה"ה הקדוש והטהור רבי אפרים זצ"ל ז"ע שפעם עמדתי לפניו בהשטיבלאך של בית ישראל, ושמע איש אחד צועק 'מנחה', 'מנחה', ואח"כ כשנעשה מנין נודע שהאיש הזה כבר התפלל מנחה. ושאלו אותו אי"כ למה צעקת מנחה? והשיב כי רצה שיהי' עוד מנין של מנחה, והרגיש את זה ר' אפרים זצ"ל, ולמה בזה כ"כ. כלומר, במקום שעמד משם התקשר ר' אפרים זצ"ל עם הטוב שביהודי הזה באהבה גמורה.

וכן ראו בו בר' אפרים זצ"ל את הפירוש הנכון על התורה אזמרה, איך שהאיר על עבר פניו כל נקודה טובה מישאל ובפרט באמונתו בסגולת אנשי הצדיק שמוזה ראה שמברך ברכה בקול רם, ומוזה עבודת חצות, ומוזה טוב עין, ומוזה שמחה, ומוזה דקדוקי מצוה, ומוזה התקשרות ואמונה בהצדיק. ולא הי' הרע שבחבירו מסתיר ממנו את טוב הגנוז בו, כי מה לו להרע, ועם הרע אף שזה אמת האם הוא בעל הבית של הגן עדן או של גהנום.

הרעיון הזה צריכים להכניס בתוך בחורי חמד מאנ"ש ובוה"ל "אז דו וועסט קוקן רע וועסטו האבן רע, און אז דו וועסט קוקן טוב וועסטו האבן טוב" [כשתסתכל רע, יהיה לך רע, וכשתסתכל טוב, יהיה לך טוב]. וזה לדעתי דרך נכונה של תיקון ובירור המובא הרבה בלק"ה.

וכמה פעמים כשאני מתבונן בתוך אנ"ש שהרע לא יסתיר ממני הטוב, אני רואה שיכולים לרכוש רבי' שלם ממש: מזה שמירת עינים, מזה טוב עין, מזה שמחה, מזה אמונה בהצדיק, מזה

נפשות חסידיות סיפורים ולקחיהם מאת מור"ד שליט"א

ומתרחק מהמקום, לאחר כמה דקות הוא מתקרב שוב למחסן, ושוב הוא מתרחק משם, כך חזר הדבר ונשנה כמה פעמים. כשבני הבית מסתכלים תמהים על מעשיו ואינם יודעים את פשרם - עד שלבסוף הוא נכנס ולקח את המצע והביאו להציעו לאורח.

את תמימת בני הבית פתר רבי אפרים וסיפר: בגשתו למקום ראה תרגול ישן ונס בשלוה על גבי המזרון, היה קשה לו להעיר את הבעל חי אשר נח מעייפותו, בעדינות נפשו לא יכול לגזול את שינת התרגול והמתין עד שהתרגול קם וירד בעצמו משם.

הגאון הקדוש רבי אפרים קרקובסקי מפעשעדיבארז זלה"ה בעל "עונג שבת", היה ידוע בגאונותו המופלגת ובקדושה ועונותו יתירה, והיה כשולחן ערוך מהלך וכספר מוסר חי, אשר מכל שיחה קלה ועובדא שלו היה ניתן ללמוד רבות. פעם נקלע לביתו אורח, רבי אפרים קבלו כדרכו בחביבות רבה ודאג בעצמו לכל מחסוריו.

והנה כשהגיעה שעת שינה הלך רבי אפרים בעצמו להציע לו מיטתו. הוא ניגש לחדר קטן ששימש כמחסן, להביא לו מאטראטץ (מזרון), הנוכחים תמהו לראותו מתקרב למחסן, ומיד נעצר

ורחמיו על כל מעשיו

ניצוץ אחד! ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

גם עם
קריחות
יכולים
לעבוד את
ה' - שנהיה
בבחינת קר
רוח' שאינו
נכנע ליצרו!